

Arrest

nr. 93 115 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Yezidi en bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent afkomstig uit Bazani (Bashika, Irak), waar u van kinds been af te Hay Al Intissar woonde. Van 2000 tot 2002 woonde u tijdelijk in Hay Al Arabi, Mosul (Irak), maar nadien keerde u terug naar Hay Al Intissar in Bazani. Na uw middelbare school werkte u tijdelijk als arbeider en hielp u ook uw vader in zijn groentewinkel. Vanaf 2005 ging u aan de slag als chauffeur van Khalil Daher Abd Al Rahman, de Koerdische Mukhtar van het nabijgelegen dorp Dobordan; een job die u via een bareigenaar bekwam en wist te behouden

omwille van uw discretie in verband met zijn liefdesleven. Naast zijn twee vrouwen hield de Mukhtar er immers ook nog een relatie op na met een Yezidi vrouw, (H.D.E.).

Op 19 maart 2009 bracht u de Mukhtar, net als talloze andere keren, van een bar terug naar Dobordan, alwaar u hem afzette aan het huis waar zijn Yezidi vrouw woonachtig was. Gezien u van hem niet behoefde te wachten, keerde u terug naar huis in Bazani. Die avond werd de Mukhtar echter vermoord door een onbekende schutter; een gebeurtenis waarvan u kort nadien per telefoon op de hoogte gesteld werd. Omdat u schrik had om vervolgens door andere Yezidi gevisieerd te worden – u was immers getuige geweest toen de Mukhtar in het geheim gehuwd was met voornoemde Yezidi vrouw – vertrok u meteen naar een vriend in Hay Al Arabi in Mosul, alwaar u de daaropvolgende weken verbleef. Enkele dagen na de moord werd u door de zoon van de Mukhtar echter beschuldigd, daar u de hele dag met zijn vader had doorgebracht, uitgerekend op het moment van de moord niet bij hem was, en meteen erna naar Mosul vluchtte. Door de overheid werd u op dat moment evenwel niet gezocht. Tegelijk ving u ook op dat de Mukhtar's zoon – indien u de dader niet zou zijn – u er op zijn minst van verdacht de familie van de Yezidi vrouw te hebben ingelicht – die daarop de Mukhtar zou vermoord hebben. Omwille van al deze beschuldigingen en uit schrik om zelf vermoord te worden, besliste uw familie eind maart 2009 Bazani eveneens te verlaten, waarop ze te Sinjar (Irak) gingen wonen. Niets te vroeg want twee dagen later werd jullie huis te Bazani immers in brand gestoken en volledig vernield. Kort nadien stemde uw vader – om zelf niet in de problemen te geraken – er zelf mee in publiekelijk afstand te doen van u en beloofde hij plechtig aan de familie van de Mukhtar dat noch hijzelf, noch u ooit naar Bazani (Bashika) zouden terugkeren. U werd verbannen, maar aangezien u op dat moment niet de nodige middelen had om Irak te verlaten, trok u in mei 2009 naar Bagdad (Irak), alwaar u te Al Karrada Dakhel ging wonen. Daar werkte u in een groentewinkel en de supermarkt van Al Nasawi, en kende u de volgende jaren geen problemen, al was u er wel van overtuigd dat de Goran, de clan/stamleden van de Mukhtar, u bleven zoeken. Ongeveer een week of tien dagen voor uw vertrek kwam u te Bagdad evenwel twee personen tegen, (Sr.H.) en (S.), die destijds regelmatig bij de Mukhtar op bezoek kwamen. Ze negeerden u maar volgens u deden ze dit bewust en haddeb ze u weldegelijk goed gezien. Omdat u nadien schrik had dat de zoon van de Mukhtar u terug op het spoor zou komen, besliste u alsnog Irak te verlaten. Aanvankelijk reisde u naar Mosul, alwaar u van de smokkelaar drie dagen diende te wachten, alvorens op 15 augustus 2011 naar Turkije te reizen. Op 28 augustus 2011 kwam u uiteindelijk aan in België, alwaar u daags nadien, op 29 augustus 2011, asiel aanvraagde.

Na uw aankomst in België vernam u van uw vader ook nog dat de politie enkele maanden geleden tweemaal langskwam om, op zoek naar u, een huiszoeking bij hen thuis te Sinjar te verrichten; en dat de Yezidi gemeenschap u twee à drie maand geleden – onder invloed van de familie van voornoemde Yezidi vrouw – tot persona non grata uitriep, die ten allen tijde vermoord mocht worden.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 10 februari 2009; alsook een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 12 februari 2009; en een kopie van uw rijbewijs. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer enkele foto's neer van uw vernielde woning te Bazani, alsook drie internetartikels aangaande de moord op Mukhtar Khalil Daher Abd Al Rahman op 19 maart 2009. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 29 maart 2011, legde u ook nog een kopie van de rantsoenkaart van uw vader neer; een kopie van een attest, de dato 29 oktober 2006, aangaande uw inschrijving voor een trainingscursus; en een kopie van een niet-gedateerd arrestatiebevel.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u uw identiteit niet aannemelijk wist te maken daar u slechts een kopie van uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs wist voor te leggen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.13). Uw bewering dat de originele documenten vernield werden toen uw huis in 2009 in brand werd gestoken (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.13-14), is op zich weinig geloofwaardig daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs in Irak waren. Bovendien is het ook uiterst bevreemdend en eerder onwaarschijnlijk dat u uw identiteitsdocumenten niet meegenomen zou hebben toen u in maart 2009 uw huis ontvluchtte (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.5), dat uw familie ze evenmin meenam toen ze kort nadien eveneens het huis verlieten (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.14), en dat u de kopies uiteindelijk via de verdeler van de rantsoenkaarten en een vriend in Mosul zou bekomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.13-14). Tot slot zijn bovenstaande beweringen evenmin een afdoende reden waarom u op heden geen identiteitsdocumenten wist voor te leggen. Indien uw documenten al verbrand zouden zijn – hetgeen gelet op het bovenstaande maar weinig plausibel is –

dan kon u er immers steeds nieuwe aanvragen. Dat u dit sinds maart 2009 nooit deed (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.14-15), roept ernstige vragen op, zelfs in die mate dat het Commissariaat-generaal zich niet in staat is om uw juiste leefsituatie de laatste jaren voor uw vertrek, alsook de plaats(en) waar u recentelijk zou verbleven hebben en de reden(en) waarom u die plaats(en) juist zou hebben verlaten, te verifiëren. Het feit dat u na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal – ondanks uw intentie dit weldegelijk te doen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.15) – geen bijkomende documenten ter staving van uw identiteit neerlegde, lijkt deze vaststelling enkel nog meer te onderbouwen. Dat u wel nog een kopie van de rantsoenkaart van uw vader neerlegde, verandert niets aan dit alles, te meer het uw bewering dat uw ouders momenteel te Sinjar zouden wonen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.7), allesbehalve bevestigd – de stempel op de rantsoenkaart is immers nog steeds van Bashiqa.

Dit terzijde dient evenzeer opgemerkt te worden dat uw verklaringen hoe dan ook niet geloofwaardig kunnen geacht worden. Vooreerst wist u niet aannemelijk te maken dat u ooit als chauffeur voor Mukhtar Khalil Daher Abd Al Rahman werkzaam was. Zo stelde u enerzijds dat u de Mukhtar zo goed als constant vergezelde – en dus goed kende (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.19; 22) – maar legde u anderzijds eerder vage en weinig spontane verklaringen af toen u gevraagd werd wat meer over de Mukhtar en diens familie te vertellen ('Dat is zeven jaar geleden'; 'Wat wilt u weten?'; Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.17-18). Verder wist u geen enkel document en/of foto neer te leggen waaruit blijkt dat u ooit voor de Mukhtar werkte (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.19), en gaf u na het gehoor – ondanks uw verklaring dat dergelijke foto's wel bestaan – geen gevolg aan de mogelijkheid om dit alsnog te doen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.19). Het attest van het Ministerie van Werk dat u neerlegde, verandert hier niets aan daar het louter een inschrijving voor een trainingscursus betreft. Bovendien roept het zelfs nog meer vragen op daar het dateert van oktober 2006 – terwijl u beweert sinds 2005 als chauffeur voor de Mukhtar gewerkt te hebben (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.17). Tot slot blijft het ook mogelijk dat u hetgeen u uiteindelijk wel over de Mukhtar wist te vertellen elders vernam. Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat ook uw bewering getuige te zijn geweest bij de trouw van de Mukhtar met een Yezidi vrouw maar weinig aannemelijk is (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.8; 18). Zo stelde u aanvankelijk dat Yezidi enkel binnen hun kaste mogen trouwen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.10), om vervolgens te verklaren dat u er op zich geen probleem mee had en het enkel deed omdat hij uw baas was (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.18-19). Bovendien stelde u in dit verband ook nog dat het vaak gebeurt dat een Yezidi met een Moslim of Christen trouwt (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.19) – hetgeen allesbehalve strookt met uw eerder verklaring hieromtrent en het feit dat de regel dat Yezidi niet buiten de eigen religie mogen trouwen algemeen wordt nageleefd.

Verder dient ook aangehaald te worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u beschuldigd werd van de moord op de Mukhtar. Zo lijkt u – ondanks u ook opzoeken op het internet deed – maar weinig te weten over de moord op de Mukhtar (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.16; 22) – hetgeen toch vragen oproept indien men beweert er van beschuldigd te worden – en is het uiterst opmerkelijk dat u destijds – ondanks de familie van het slachtoffer u beschuldigde – niet door de Iraakse autoriteiten gezocht werd (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.23). Daarnaast legde u ook erg uiteenlopende verklaringen af aangaande de reden waarom juist u geïdenterd zou worden. Zo stelde u eerst dat de zoon van de Mukhtar u ervan beschuldigde de dader te zijn – gezien u de hele dag met zijn vader doorbracht, uitgerekend op het moment van de moord niet bij hem was, en meteen erna naar Mosul vluchtte (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.21-22) – om vervolgens dan weer te verklaren dat hij u ervan beschuldigde de familie van de Yezidi vrouw op de hoogte te hebben gesteld van het huwelijk (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.23). Bovendien beweerde u nadien ook nog dat u niet de enige verdachte zou zijn, daar de broers en neven van de Yezidi vrouw eveneens van de moord beschuldigd werden (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.23-24), en wist u evenmin aan te geven door wie u nu juist geïdenterd werd – aanvankelijk stelde u telkens dat het om de zoon en de clan van de Mukhtar ging (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.21-22), maar nadien had u het ook over de familie van de Yezidi vrouw (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.27). Tot slot wist u uw relaas en problemen ook niet aan de hand van de door u neergelegde internetartikels te staven. Zo gaf u zelf reeds aan dat uw naam nergens in deze artikels vermeld wordt (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.16), en blijkt uit de vertaling enkel dat de politie een onderzoek opende naar onbekende daders en dat er motieven van criminele aard in het spel zouden zijn. In geen enkel artikel wordt u met andere woorden in verband gebracht met de moord op de Mukhtar, noch ervan beschuldigd. Evenmin bevestigen de artikels in kwestie uw bewering dat er sprake was van een huwelijk met een Yezidi vrouw, of het feit dat dit het motief achter de moord zou zijn.

Wat betreft uw bewering dat uw vader destijds publiekelijk afstand van u diende te doen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.7), en uw bewering dat u sinds enkele maanden ook gezocht wordt door de Iraakse autoriteiten (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.8; 23), dient evenzeer

gewezen worden op enkele tegenstrijdigheden. Zo stelde u aanvankelijk dat uw vader een belofte ondertekende – waarin staat dat noch u, noch uw familie ooit naar Bazani mochten terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.7) – maar beweerde u nadien dat het geen schriftelijke belofte betrof (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.8). Voorts lijkt ook uw bewering dat er ingevolge voornoemde overeenkomst met uw familie afgerekend zou worden indien u nog door de stam Goran in Irak zou gespot worden niet te kloppen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.7-8; 27), daar de familie u in augustus 2011 zou teruggevonden hebben (cfr. infra) en ze nadien niets jegens uw ouders of broers ondernamen. Tot slot verklaarde u dat er dikwijls een arrestatiebevel naar u werd gestuurd (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.8), om nadien dan weer te beweren dat de politie dit niet afgaf aan uw vader (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.24). Dat u uiteindelijk wel nog een kopie van een arrestatiebevel wist neer te leggen, roept gelet op het voorgaande al vragen op. Bovendien wordt de bewijskracht van het arrestatiebevel verder ondermijnd daar het document in kwestie niet gedateerd is en ook uit de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn.

Uw concrete vluchtaanleiding – met name het feit dat u ongeveer tien dagen voor uw vertrek te Bagdad, met name in augustus 2011, op straat zou herkend zijn door twee leden van de Goran clan (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.24) – is op zich al weinig geloofwaardig omwille van al het bovenstaande. Daarenboven staat het, gelet op uw gebrek aan identiteitsdocumenten (cfr. supra), niet vast dat u weldegelijk in Bagdad verbleef sinds mei 2009. Mocht dit evenwel toch het geval geweest zijn, dan dient alsnog opgemerkt worden dat u hoe dan ook niet aannemelijk wist te maken dat u er na mei 2009 nog effectief problemen kende. Zo beweerde u vooreerst dat u al die tijd, en zonder enig probleem, in Bagdad woonde en werkte (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.24-25). Dat u uiteindelijk op straat werd herkend door twee leden van de Goran clan (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.24-25), bleek vervolgens een overdrijving uwentwege, daar u nadien aangaf dat het eigenlijk geen dichte familie van de Mukhtar betrof en ze u negeerden (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.25-26). Uw bewering dat ze bewust deden alsof ze u niet zagen, en evenmin iets zeiden, omdat ze zo achter u aan zouden kunnen komen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, p.26), is maar weinig plausibel, te meer het evenzeer mogelijk is dat verre familie van de Mukhtar u jaren nadien niet meer herkent. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding en de actualiteit van uw vrees sowieso ook ondermijnd door uw verklaring dat u reeds eerder, met name twee maanden voor uw eigenlijke vertrek, plande het land te verlaten (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.20; 26). Dat uw vrees vanwege de familie van de Mukhtar, en bij uitbreiding de Goran clan, niet gegrond is, blijkt tot slot ook uit het feit dat u in Antwerpen (België) zelf een familielid van de Mukhtar aansprak om goede dag te zeggen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2012, pp.21; 26) – hetgeen op zich moeilijk te verzoenen valt met het gedrag van iemand die juist omwille van bedreigingen vanwege de Goran clan een gegronde vrees voor vervolging beweert te hebben.

Gelet op al het bovenstaande wist u dus niet aannemelijk te maken dat er op heden in Irak een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon zou bestaan, en kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden. Het loutere feit dat u Yezidi van origine bent, is voor het Commissariaat-generaal evenmin een voldoende grond om u als vluchteling te erkennen. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Ninewa, in Centraal-Irak, en uw bewering sinds mei 2009 in Bagdad verbleven te hebben, dient het Commissariaat-generaal in casu de veiligheidssituatie in deze twee regio's te beoordelen.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd – de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook in 2009, 2010 en 2011 doorgaan – maar dat de veiligheidstoestand regionaal nog erg verschillend is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa blijkt uit de grondige analyse van de beschikbare bronnen door CEDOCA dat de algemene veiligheidssituatie merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa

leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek dd. 5 januari 2012). Tot slot is er in Ninewa sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Irak geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt uit de grondige analyse van de beschikbare bronnen door CEDOCA dan weer dat ook in Bagdad het voorkomend geweld eerder gericht is tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad”, d.d. 5 januari 2012). Sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen werden in Bagdad wel enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel echter hetzelfde patroon als voorheen en blijven in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Kortom, uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dat dit geen situatie van “open combat” is. Er wordt actueel met andere woorden geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Centraal-Irak actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt wordt dat overigens ook uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat u ook zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een verhoogd individueel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. De bewijskracht van de kopie van uw identiteitskaart en de kopie van uw nationaliteitsbewijs, werd, net als de waarde van de door u neergelegde krantenartikels, reeds hierboven besproken. De door u neergelegde foto's hebben maar weinig bewijswaarde daar ze geenszins aantonen dat het om uw woning gaat en ze bovendien op gelijk welke plaats of op eender welk moment genomen konden worden. De documenten die u na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal neerlegde, en hun eigenlijke bewijswaarde, kwamen ook reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak, rechtsleer en het “Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees” van UNHCR.

Omtrent de motivering dat hij zijn identiteit niet aannemelijk maakt, stelt verzoeker dat hij zijn originele identiteitsdocumenten onmogelijk kan neerleggen doch dat hij zal trachten om originelen te bekomen.

Waar hem wordt verweten dat hij weinig spontane verklaringen aflegde over de Mukhtar, verwijst verzoeker naar het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en merkt hij op dat hij persoonlijke informatie over de Mukhtar heeft gegeven. Hij had tijdens het gehoor niet de indruk dat hij te weinig informatie gaf. Verzoeker benadrukt dat hij niet over materiële bewijzen van zijn tewerkstelling voor de Mukhtar beschikt. Wel zijn er vele foto's doch het is geen evidentie om bijkomende stukken neer te leggen. Hij heeft niemand meer in Bashiqā die hem wil helpen en vele bewijzen gingen verloren toen zijn huis werd vernield in een brand.

Verzoeker betoogt voorts, onder verwijzing naar het gehoorverslag van het CGVS, dat verweerder zijn verklaringen over het huwelijk tussen de Mukhtar en een Yezidi-vrouw verwart inzake de gemeenschappen en zijn persoonlijke mening in het voorliggend geval.

Verder ontkent verzoeker dat zijn verklaringen over de beschuldigingen aan zijn adres uiteenlopend zijn en stelt hij dat deze als aanvullend moeten worden beschouwd. Hij werd hoe dan ook verantwoordelijk geacht voor de moord op de Mukhtar en werd daarom gevisieerd door de clan van de Mukhtar. Tevens werd hij gevisieerd door de familieleden van de Yezidi-vrouw omdat hij getuige was van het huwelijk tussen de Mukhtar en deze vrouw.

Verzoeker volhardt dat de belofte van zijn vader een mondelinge belofte was. Dat voordien werd vertaald dat zijn vader een belofte ondertekende berust *“naar alle waarschijnlijkheid”* op een vertaalfout. Hij stelde dat zijn vader instemde, niet dat deze een document ondertekende.

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent het arrestatiebevel merkt verzoeker op dat hij steeds verklaarde dat er tegen hem een arrestatiebevel is. Dat hij pogingen ondernam om hiervan een kopie te bekomen kan hem niet worden verweten. Hij poogt een origineel kopie te verkrijgen.

Verzoeker ontkent niet dat hij twee jaren in Bagdad woonde zonder problemen. Hij wijst er echter op dat hij aldaar op een voorzichtige manier leefde en zich er bijna niet verplaatste. Hij kende in Bagdad geen problemen en vrees totdat hij er werd gezien door twee leden van de Goran stam. Hij werd door hen zeker gezien en herkend en hun reactie, namelijk hem negeren, maakte hem des te angstiger daar hij hieruit afleidde dat zij hem viseerden en op een onbewaakt moment zouden toeslaan.

Volgens verzoeker doet het gegeven dat hij in Antwerpen een familielid van de Mukhtar aansprak geen afbreuk aan zijn vrees voor de clan van de Mukhtar. Het betreft een jong persoon, volledig geïntegreerd en niet opgevoed zoals de clanleden in Irak. Bovendien kent deze persoon verzoeker persoonlijk en weet hij dat verzoeker niet in staat is tot het plegen van een moord. Daarnaast kan de situatie in België niet worden vergeleken met de situatie in Irak.

Verzoeker stelt nog dat hij de bescherming van de autoriteiten niet kan invoeren nu deze zichzelf niet kunnen beschermen en geen individuele bescherming kunnen bieden.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming)”* en de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en herkomst niet worden betwist en betoogt dat uit objectieve informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Ninewa en in geheel Irak niet stabiel is, alsmede dat de veiligheid van burgers er niet kan worden gegarandeerd. Mosul, dat nabij Bashiqā ligt, is één van de gevaarlijkste steden van Irak. Verzoeker verwijst ter staving van dit betoog naar het Belgische reisadvies inzake Irak en een aantal persartikels.

Verzoeker stelt dat verweerder niet motiveert waarom zijn Yezidi-afkomst niet voldoende is om de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij citeert uit de *Operational Guidance Note, Iraq* van het UK Home Office van december 2011 en benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de situatie voor religieuze minderheden risicovol blijft. Verzoeker

behoort aldus tot een groep waarvoor de situatie in de provincie Ninewa risicovol blijft, hetgeen zou moeten leiden tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom aan hem, ondanks de vaststaande elementen in het dossier, de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Verzoeker meent dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoeker voert geen argumenten aan die afbreuk zouden kunnen doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij zijn voorgehouden identiteit niet aannemelijk wist te maken aangezien (i) hij ter ondersteuning hiervan slechts kopieën van een aantal identiteitsdocumenten kon neerleggen; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over hetgeen gebeurde met zijn originele identiteitsdocumenten; (iii) het bevreemdend en onwaarschijnlijk is dat hij zijn identiteitsdocumenten niet meenam toen hij zijn huis verliet, dat zijn familie deze evenmin meenam toen deze kort daarna het huis verliet en dat hij de neergelegde kopieën uiteindelijk via de verdeler van de rantsoenkaarten en een vriend in Mosul zou hebben bekomen; (iv) hij, indien zijn documenten al verbrand zouden zijn, geen afdoende reden gaf voor het ontbreken van identiteitsdocumenten daar hij er steeds nieuwe kon aanvragen; (v) hij, ondanks dat hij bij het CGVS aangaf dit te zullen doen, geen bijkomende documenten neerlegde ter staving van zijn voorgehouden identiteit, alsmede dat de kopie van de rantsoenkaart van zijn vader hieraan niets verandert, te meer daar de inhoud hiervan niet kan worden gerijmd met zijn bewering dat zijn ouders naar Sinjar zouden zijn verhuisd aangezien de stempel op dit stuk van Bashiq is. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar deze door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat verzoeker ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen bijkomende bewijzen bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit, alsmede dat hij niet aantoon

hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen, en dit ondanks dat hij in het verzoekschrift opnieuw aangaf te zullen trachten om de nodige documenten te bekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker voorts tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de beroepen die hij opeenvolgend uitoefende, en dit zowel voor als na zijn verklaarde tewerkstelling voor de Mukhtar van Dobordan. Blijkens zijn verklaringen in de vragenlijst zou verzoeker, voordat hij optrad als chauffeur van de Mukhtar, zelf een groentewinkel hebben gehad. Tevens blijkt hieruit dat hij na zijn tewerkstelling voor de Mukhtar en in Bagdad geen beroepen meer uitoefende (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker omtrent zijn tewerkstelling voordat hij als chauffeur van de Mukhtar in dienst trad aanvankelijk: *“Als arbeider gewerkt, maar ik herinner me niet precies waar ik heb gewerkt”*. Vervolgens gevraagd of hij werkte in de groentewinkel die zij thuis hadden, antwoordde hij: *“Ja. Dat noem ik geen werk, dat was helpen van vader (...)”*. Wanneer hem even verder opnieuw werd gevraagd welk werk hij deed voordat hij als chauffeur ging werken, stelde verzoeker dat hij in de winkel werkte met zijn vader en ontkende hij zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaring dat hij als arbeider werkte op een plaats die hij zich niet meer herinnerde. Hij voegde toe: *“Ik heb alle(e)n in groentenwinkel geholpen van vader (...)”* (administratief dossier, stuk 5, p.16). Ondanks dat hij in de vragenlijst, gevraagd naar de beroepen die hij in Irak uitoefende, nergens enige tewerkstelling in Bagdad vermeldde, verklaarde verzoeker bij het CGVS aanvankelijk dat hij in Bagdad eveneens als chauffeur werkte (*ibid.*, p.16). Later tijdens het gehoor wijzigde hij zijn verklaringen echter opnieuw en stelde hij dat hij in Bagdad werkte in een groentemarkt en een supermarkt (*ibid.*, p.19). Dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegde inzake zijn opeenvolgende beroepen in Irak doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak.

Verzoeker slaagt er daarenboven niet in om zijn jarenlange tewerkstelling als chauffeur voor de Mukhtar van Dobordan aannemelijk te maken. Zo legde hij vage en incoherente verklaringen af over het ogenblik waarop hij voor de Mukhtar begon te werken. Daar waar hij in de vragenlijst nog kon aangeven dat hij van midden 2005 begon te werken voor de Mukhtar (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2), bleek hij bij het CGVS immers in het geheel niet meer te kunnen preciseren wanneer in 2005 hij voor hem begon te werken, zelfs niet wanneer hem werd gevraagd of dit in het begin of het einde van het jaar was (administratief dossier, stuk 5, p.17). Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat verzoeker, ondanks dat hij stelde dat hij de Mukhtar zo goed als constant vergezelde en dus goed kende, vage en weinig spontane verklaringen aflegde wanneer werd gevraagd om wat meer te vertellen over de persoon en de familie van de Mukhtar (*ibid.*, p.17-18). Het gegeven dat verzoeker wel enige andere informatie over de Mukhtar gaf doet aan deze vaststelling geen afbreuk, te meer daar hij hetgeen hij uiteindelijk wel wist te vertellen over de Mukhtar elders kan hebben vernomen. Verzoeker brengt bovendien tot op heden niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn verklaarde tewerkstelling voor de Mukhtar; hij verklaarde nochtans uitdrukkelijk dat hij vele foto's nam met de Mukhtar en met vrienden, alsmede dat hij verscheidene van deze foto's in zijn bezit had. Tevens gaf hij aan dat hij naar deze foto's zou vragen bij zijn familie (*ibid.*, p.19). Hoewel hem de kans werd geboden om alsnog de nodige extra stukken voor te leggen (*ibid.*, p.28) bracht verzoeker bij het CGVS ter staving van zijn voorgehouden tewerkstelling voor de Mukhtar geen begin van bewijs bij. Ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure brengt hij hiervan geen bewijzen aan. Evenmin toont hij aan ook maar enige poging te hebben ondernomen om de nodige bewijzen ter zake te bekomen. Verzoeker laat verder niet enkel na zijn beweerde tewerkstelling te staven aan de hand van enig begin van bewijs, doch hij legt tevens een stuk neer dat aan de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling afbreuk doet. Het attest van het Ministerie van Werk dat hij neerlegde en waaruit blijkt dat hij zich inschreef voor een trainingscursus dateert immers van oktober 2006, terwijl verzoeker beweert sedert 2005 en tot in 2009 als chauffeur voor de Mukhtar te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 18: documenten).

Aangezien verzoeker zijn beweerde band met en tewerkstelling voor de Mukhtar van Dobordan niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge zijn tewerkstelling zou hebben gekend naar aanleiding van de moord op deze Mukhtar.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de gevolgen die deze problemen hadden voor zijn vader. Uit zijn aanvankelijke verklaringen blijkt dat zijn vader een schriftelijke belofte diende te ondertekenen dat noch verzoeker, noch zijn familie nog zouden terugkeren naar Bazani en dat zij zouden worden gedood indien zij dit toch zouden doen (administratief dossier, stuk 5, p.7). Even verder ontkende verzoeker echter dat dit een schriftelijke belofte was (*ibid.*, p.8). Verzoeker betoogt dat deze tegenstrijdigheid *“naar alle waarschijnlijkheid”* berust op een vertaalfout doch het is niet ernstig om, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd werden vertaald.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor de tolk goed te begrijpen en bevestigde aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk alle vragen en de tolk te hebben begrepen (*ibid.*, p.1-2; 27). In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat zowel de voorgaande verklaringen als verzoekers verklaring dat zijn ouders ingevolge zijn problemen naar Sinjar zouden zijn gevlucht (*ibid.*, p.7; stuk 15, vragenlijst, p.3), zoals reeds hoger werd vastgesteld, worden tegengesproken door het feit dat de stempel op de door hem neergelegde kopie van de rantsoenkaart van zijn vader nog steeds van Bashiqa is.

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou worden gezocht, doch legde hij in dit kader vage en tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde hij bij het CGVS in duidelijke bewoordingen: *“Ze komen dikwijls vragen achter mij. En huiszoeking worden verricht. En dikwijls wordt arrestatiebevel naar mij gestuurd (...)”* (administratief dossier, stuk 5, p.8). Wanneer deze huiszoeking plaatsvonden, kon verzoeker echter niet aangeven (*ibid.*, p.23). Daarenboven wijzigde hij de voormelde verklaringen wanneer hem werd gevraagd of hij bewijzen had van het feit dat hij zou worden gezocht. Ondanks dat hij aanvankelijk duidelijk aangaf dat er vele arrestatiebevelen naar hem werden verstuurd, stelde hij in dit kader immers: *“Arrestatiebevel gaan ze niet geven in onze handen. Het enige wat ze doen is mukhtar meebrengen naar huis en vragen over die personen. En zeggen we hebben arrestatiebevel voor die persoon”*. Bovendien stelde hij dat zijn vader hem niets vertelde over een brief, arrestatiebevel of huiszoekingsbevel, doch slechts aangaf dat er een huiszoeking was (*ibid.*, p.24).

Verzoekers vrees ten aanzien van de familie en de clan van de Mukhtar waarvoor hij zou hebben gewerkt wordt daarenboven op manifeeste wijze ondermijnd door zijn handelwijze in België. Verzoeker zou in België immers spontaan toenadering hebben gezocht tot een familielid van de Mukhtar dat hij herkende van in Irak. Hij stelde deze persoon te herkennen doordat deze met zijn familie in Mosul woonde en herhaaldelijk de Mukhtar bezocht. Bovendien gaf hij aan dat hij naar hem ging om goede dag te zeggen, omdat hij wou dat deze persoon hem in België zag en omdat hij via deze persoon de familie van de Mukhtar wou inlichten van het feit dat hij niet meer in Irak was en dat zij zijn familie niet meer lastig mochten vallen (*ibid.*, p.21, 26). Dat verzoeker in België spontaan en vrijwillig contact opnam met een familielid van de Mukhtar, met de bedoeling, minstens het risico, dat de familie en de clan van de Mukhtar via dit familielid op de hoogte zouden komen van zijn huidige verblijfplaats, is kennelijk onverenigbaar met zijn beweerde vrees jegens deze familie en clan.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. De neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door verzoeker niet worden betwist, niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Daar waar verzoeker nog verwijst naar zijn Yezidi-afkomst en het CGVS verwijt dat hieromtrent niet werd gemotiveerd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zelf nooit eerder gedurende zijn asielaanvraag aanhaalde dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst louter omwille van zijn Yezidi-afkomst vreest te worden gevisieerd. Daarenboven haalde hij niet enkel deze vervolgingsgrond niet eerder aan, doch bracht hij evenmin concrete elementen of gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ingevolge zijn Yezidi-afkomst daadwerkelijk werd of wordt gevisieerd. In de vragenlijst gaf hij immers aan dat hij, benevens de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen ten grondslag van zijn asielrelaas, in zijn land van herkomst geen andere problemen kende met zijn autoriteiten, met medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.3). Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen bij het CGVS dat zijn ouders in Irak in de regio waarin zij verblijven evenmin problemen kennen ingevolge hun Yezidi-afkomst, alsmede dat de Yezidi in de regio waar zij verblijven de meerderheid uitmaken (administratief dossier, stuk 5, p.7-8). Verzoekers verwijzing naar de informatie bij het verzoekschrift kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat hij omwille van het feit dat hij behoort tot de Yezidi bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk het slachtoffer dreigt te worden van een persoonsgerichte en systematische vervolging of dreigt te worden gevisieerd. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat leden van bepaalde minderheidsgroepen een verhoogd risico lopen te worden gevisieerd, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie van zulke aard zou zijn dat verzoeker ingevolge zijn loutere aanwezigheid in zijn land en regio van herkomst dreigt te zullen worden gevisieerd. In dit kader kan worden opgemerkt dat uit de informatie die verweerder neerlegt ter terechtzitting blijkt dat de Yezidi zich weliswaar bevinden in een moeilijke situatie en geconfronteerd worden met discriminatie, doch dat hieruit tevens blijkt dat de problemen van Yezidi hoofdzakelijk hiertoe beperkt blijven en de doelgerichte aanvallen en het doelgerichte geweld tegen religieuze minderheden vooral gericht zijn tegen christenen (rechtsplegingsdossier, stuk 9, p.23-24).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas en op zijn Yezidi-afkomst, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat zich daar nog veiligheidsincidenten voordoen, doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Op basis van de omstandige en gedetailleerde informatie zoals door verweerder toegevoegd aan het administratieve en het rechtsplegingsdossier, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie; rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 9), alsmede de informatie die verzoeker neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3-12), blijkt dat de in verzoekers regio van herkomst voorkomende incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker er, ingevolge zijn loutere aanwezigheid, bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS